Νεονικολαϊτικές δοξασίες (Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 20 Δεκεμβρίου, 2006

Όσοι εκ των προσκυνητών είχαν ασχοληθεί με κείμενα ενός γνωστού συγγραφέως και καθηγητού και, προβληματισμένοι εξ αυτών, έτυχε να ερωτήσουν τον μακαριστό Γέροντα Παΐσιο σε μία επίσκεψίν τους -μερικοί μάλιστα χωρίς καν να προλάβουν να τον ερωτήσουν- άκουσαν και γνωρίζουν και μαρτυρούν την σαφώς αρνητικήν τοποθέτησίν του απέναντί του. Ο Γέροντας κυρίως στηλίτευε τις σχετικές με τον έρωτα θεωρίες του, καθώς και τις ορθολογιστικές μέχρι βλάσφημες κρίσεις του για αγίους της Εκκλησίας μας. Πονούσε κυρίως για την ανεπανόρθωτη φθορά που προκαλούσε στους νέους ο προαναφερθείς συγγραφεύς - "μας παρέσυρε χωρίς να το καταλάβωμε και μας κατέστρεψε, και τώρα δεν μπορούμε να κάνωμε πίσω", ωμολογούσαν οι ίδιοι-, αλλά και για τις συκοφαντίες που εξετόξευε κατά των αγίων Πατέρων μας. Αν και στην αρχή με πολλήν αγάπη, υπομονή και ανεκτικότητα προσπάθησε να τον βοηθήση, να συνειδητοποιήση τις πλάνες στις οποίες τον παρέσυραν ο Πονηρός και τα πάθη του, από ένα σημείο και μετά, βλέποντας την εγωϊστικήν αθεράπευτη εμμονή του, αισθανόταν υποχρεωμένος να ενημερώνη και να προφυλάσση τους πιστούς [1].

Από τις πολλές σχετικές μαρτυρίες που υπάρχουν, παραθέτομεν στην συνέχεια ενδεικτικώς μόνον δύο:

1. Νεαρός ιερομόναχος διηγείται: «Προ ετών είχα έλθει με ένα φίλο μου στο Όρος. Ήμουν ακόμη λαϊκός. Γνωρίζαμε τον π. Α., που ήταν τότε αντιπρόσωπος της Μονής του στις Καρυές. Μας φιλοξένησε το βράδυ στο Κονάκι (αντιπροσωπείο της Μονής), και προγραμματίσαμε για την επομένη να επισκεφθούμε τον Γέροντα Παΐσιο στην Παναγούδα. Πριν πάμε για ύπνο, πιάσαμε την κουβέντα για διάφορα θέματα και κάποια στιγμή θέμα συζητήσεως έγινε ο ανωτέρω συγγραφεύς. Εκεί διαφωνήσαμε. Ο ένας τον εξεθείαζε για τα συγγραφικά του τάλαντα, την πειστική επιχειρηματολογία του και την εν γένει προσφορά του, ενώ ο άλλος με έντονο τρόπο υπογράμμιζε τις πλανεμένες θέσεις του και το μεγάλο κακό που προξενεί μ' αυτές, ιδίως μεταξύ των νέων. Διακόψαμε την συζήτησιν με την συμφωνία να ρωτήσωμε και να πεισθούμε σε ό,τι θα μας απαντούσε σχετικά ο πατήρ Παΐσιος.

Όταν την επομένη πήγαμε στην Παναγούδα, αφού ο Γέροντας μας κέρασε, πριν προλάβωμε να τον ρωτήσουμε τίποτε, τον ακούσαμε έκπληκτοι από μόνος του να μας λέη:

-Μου ήρθαν δυο χθες και άρχισαν τη συζήτησι για τον προαναφερθέντα συγγραφέα. Ο ένας τον επαινούσε και ο άλλος τον κατηγορούσε. Τότε εγώ τους είπα: "Βρε παιδιά, τί λέει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο; Δεν λέει: 'και ναι και όχι'. Λέει: 'ή ναί, ναι· ή ου, ου'. Ε, και εγώ σας λέω: 'τον συγγραφέα αυτόν, ου, ου'."
Έτσι, μ' αυτό τον θαυμαστό τρόπο πήραμε την πειστικώτερη απάντησι, περισσότερο πειστική από του να ακούγαμε πλήθος λογικών και θεολογικών επιχειρημάτων».

2. Μαρτυρία εκπαιδευτικού εκ Θεσσαλονίκης:

«Ύστερα από μία συζήτησί μου με τον... είχα διατεθεί κάπως επιεικώς για τον καθηγητή και συγγραφέα, όσον αφορά την δεκτικότητά του σε περιπτώσεις υποδείξεως σφαλμάτων του. Όταν μετά από λίγες μέρες επισκέφθηκα τον πατέρα Παΐσιο, του εξέφρασα αυτόν τον λογισμό μου.

Τότε ο Γέροντας εμφανώς στενοχωρημένος -αλγών, θα έλεγα- μου απάντησε:

- Ο άνθρωπος αυτός, όταν του δείχνης ότι αυτό που λέει είναι χοντρό και βλάσφημο, σου απαντάει: "Ναι, ναι, δίκιο έχετε...". Και σε λίγο πάλι: "Ναι, ναι δίκιο έχετε...". Και ξανά: "Ναι, ναι...". Αλλά μετά συνεχίζει να γράφη και να επιμένη στα ίδια περίπου με κάπως, ας υποθέσωμε, διαφορετικό τρόπο, 'πιο ευγενικό' (ενν: καμουφλαρισμένο)». [2]

Σημειώσεις:

[1] Αναμφιβόλως στα κείμενα του συγγραφέως αυτού υπάρχουν και αρκετά θετικά στοιχεία (πατερικές θέσεις, ορθόδοξες τοποθετήσεις κ.λ.π.), αλλ' αυτά τα καθιστούν έτι περισσότερον επικίνδυνα, διότι λειτουργούν ως δόλωμα. Δόλωμα, το οποίον ελκύει και καλοπροαίρετους ακόμη ανυποψίαστους αναγνώστες, ή -το και χειρότερον- παραπλανά ακόμη και πνευματικούς ανθρώπους και καθοδηγούς, ώστε να τα συνιστούν (!), ή, τουλάχιστον, να τα ανέχωνται, δικαιολογώντας τα με «καλό λογισμό». Νομίζομεν ότι δι' αυτά ισχύει η φράσις του μακαριστού Γέροντος σε παρόμοια περίπτωσιν: "Είναι σαν τα τηγανητά αυγά που έχει πέσει πάνω τους κουτσουλιά και που θέλουν πέταγμα μαζί με το τηγάνι".

[2] Επειδή μερικοί εκ των εχόντων διαφορετικήν άποψιν περί του εν λόγω συγγραφέως προφασίζονται ότι ο μακαριστός Γέροντας τον είχε παρεξηγήσει, παρασυρθείς δήθεν από άλλους, θεωρούμε αναγκαίον -παρεκβαίνοντας ίσως από το κυρίως θέμα μας- να παρατηρήσωμε τα εξής:

Ι. Πέραν από το γεγονός ότι ο Γέροντας δεν εδέχετο τόσον επιπολαίως κρίσεις τρίτων -αλλ' ούτε και εις την ιδικήν του ανθρωπίνην κρίσιν ενεπιστεύετο δια να αποκρυσταλλώση θέσιν, ιδίως αρνητικήν έναντι άλλων, και μάλιστα να την δημο-

σιοποιήση- εις τις ανωτέρω χαρακτηριστικές μαρτυρίες είναι καταφανές:

α) Ότι έχομε παρουσίαν υπερφυσικής Αγιοπνευματικής ενεργείας (διορατικό χάρισμα), που διασφαλίζει αλαθήτως τους λόγους του (βλ. πρώτη μαρτυρία) και β) Ότι όχι μόνον είχε προσωπικώς συζητήσει με τον ίδιο (μη παρασυρθείς, δηλαδή, από σχόλια τρίτων), αλλά και είχε μετά θλίψεως διαγνώσει σαφέστατα κατά την συζήτησιν την επιφανειακήν -αν όχι υποκριτικήν- μετάνοιάν του (ορθότερον: μεταμέλειαν) (βλ. δευτέραν μαρτυρίαν).

ΙΙ. Όλοι -καθόσον τουλάχιστον γνωρίζομεν- οι σύγχρονοι όσιοι Γέροντες και οι διακριτικοί Πνευματικοί είχαν και εξέφρασαν την ιδίαν με τον πατέρα Παΐσιον θέ-σιν. Εξ αυτών αναφέρομεν:

α. Τον σεβαστόν και λογιώτατον Γέροντα Θεόκλητον Διονυσιάτην, τον συστηματικώς ασχοληθέντα, αποκαλύψαντα και ανατρέψαντα τις εν λόγω πλάνες,

β. Τον μακαριστόν όσιον **Γέροντα Πορφύριον**:
Περί της έναντι του προαναφερθέντος συγγραφέως θέσεώς του, ο μοναχός Γέρων Ακάκιος Καυσοκαλυβίτης, υποτακτικός του Γέροντος, που τον ακολούθησε στα Καυσοκαλύβια και τον γηροκόμησε μέχρι και της προς Κύριον εκδημίας του, κατέθεσε τα εξής: "Όταν η περί Νεονικολαϊτισμού διαμάχη μεταξύ Γέροντος Θεοκλήτου και του ανωτέρω καθηγητού ευρίσκετο στο αποκορύφωμά της, ο Γέρων Πορφύριος μου είπε:

- Αυτά που λέγει ο Θεόκλητος τα γνωρίζω. Αυτά που λέγει ο συγγραφέας αυτός δεν τα ξέρω! Γιατί;
Και εγώ απήντησα:
- Προφανώς, Γέροντα, επειδή ο Γέρων Θεόκλητος τα γράφει με την Χάριν.
Και ο Γέροντας επιβεβαίωσε:
- Ακριβώς! Έτσι είναι!"

Αλλά και έτερος αγιορείτης ιερομόναχος, συνδεόμενος στενότατα και επί δεκαετίας μετά του Γέροντος (Πορφυρίου), παρομοίως διαβεβαιώνει ότι σε σχετική συζήτησι μεταξύ τους, ο πατήρ Πορφύριος επεκρότησε τις περί του συγγραφέως αυτού τοποθετήσεις του πατρός Θεοκλήτου, ειπών επί λέξει: "Μωρέ, πολύ ωραία τα λέγει ο Θεόκλητος!"

γ. Τον μακαριστόν **πατέρα Επιφάνιον Θεοδωρόπουλον**, ο οποίος σε δημοσιευμένα κείμενά του με καταλυτικά επιχειρήματα, μη επιδεχόμενα, ως συνήθως, απάντησιν, κυριολεκτικώς κονιορτοποίησε τα σοφίσματα του συγγραφέως αυτού περί προγαμιαίων σχέσεων, πορνείας κ.λ.π.

δ. Τον μακαριστόν όσιον **Γέροντα Σωφρόνιον (Σαχάρωφ)**, τον με υπερβάλλουσαν οξύτητα -ασυνήθη δια τον ήπιον χαρακτήρα του- καυτηριάζοντα τους εμφορουμένους από τις Νεονικολαϊτικές αντιλήψεις. Παραθέτομεν μόνον ένα χαρακτηριστικώτατον απόσπασμα από τα κείμενά του: "Χαρακτηριστικόν της μεγάλης προς τον Χριστόν αγάπης είναι ότι δεν δύναται να συμβιβασβή μετά σαρκικών απολαύσεων, εν γένει, και προ παντός μετά των ισχυροτέρων όλων, των γενετησίων. Ο νους του ανθρώπου υπό την ενέργειαν της αγάπης προς τον Θεόν αποσπάται εκ της γης και καθαίρεται από πάσης γηίνης εικόνος, ενώ η σαρκική σχέσις τραυματίζει βαθύτατα την ψυχήν ακριβώς δια των εικόνων αυτών. Γνωρίζομεν ότι πολλοί προσεγγίζουν εντελώς διαφόρως το θέμα τούτο. Αλλά μήπως ο λόγος της Γραφής, «ου μη εγκαταμείνη το πνεύμα Μου εν αυτοίς, δια το είναι αυτούς σάρκας» (Γεν. στ’, 3), δεν αναφέρεται εις αυτούς; (Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου (Σαχάρωφ), Άσκησις και Θεωρία, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας, 1996, σελ. 66). Θα μπορούσαν να αναφερθούν πολλοί και πολλά ακόμη, αλλά ο χώρος εδώ δεν επιτρέπει περαιτέρω ενασχόλησιν. Θεωρούμε όμως αναγκαίον να μνημονεύσωμε απλώς και την επιβεβλημένην απάντησιν, την οποίαν έλαβε ο εν λόγω συγγραφεύς υπό της Ιεράς Κοινότητος του Αγίου Όρους, δια τα όσα ανεύθυνα, άδικα και βλάσφημα εξήμεσεν κατά του μεγάλου διδασκάλου της Εκκλησίας μας, του Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου.

(Από το βιβλίο "**Μαρτυρίες Προσκυνητών. Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης. 1924-1994**", Εκδόσεις "ΑΓΙΟΤΟΚΟΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ", Επιμέλεια: Νικόλαος Δ. Ζουρνατζόγλου, Επισμηναγός Ε.Α., Κεφ. Δ': Μαρτυρίες Αγιορείτου Μοναχού Η., σελ. 111-114)

Διαβάστε από το ίδιο βιβλίο "Περί βελονισμού", "Περί Ομοιοπαθητικής", "Περί μεταμοσχεύσεων ανθρωπίνων οργάνων" και "Περί παραδόσεως".